

“Imani was altijd een voorbeeldige leerling. In de derde klas van het vwo ging het wat minder door wiskunde en daarom besloot ze om havo te gaan doen. Nu is ze cum laude geslaagd en ze heeft mooie plannen voor volgend jaar. Ze gaat namelijk...”

“Dames en heren!” roept een leraar die ik nog nooit hebt gezien, precies wanneer ik zou horen wat ik volgend jaar ging doen. Jammer, ik had er nog inspiratie uit kunnen halen.

De leraar stelt zich voor als onze nieuwe afdelingsleider, de vorige is met pensioen. Hij hoopt dat we allemaal slagen en belooft strenger te gaan controleren op absentie. Dat is nogal een zwak punt in de bovenbouw, sommige mensen zie je echt dagen niet. Misschien gaat het dit jaar wel echt veranderen, want een paar kinderen die laat binnenkomen, krijgen gelijk een waarschuwing.

Anna die ook te laat is, gaat bij Felicia op schoot zitten.

“Op een stoel!” roept de afdelingsleider.

Ze haast zich om een stoel te pakken. Daarna leest hij in hoog tempo voor wie in welke klas zitten en in welk lokaal we straks moeten zijn.

Bij binnenkomst in de kantine hebben we al zo'n lijst gehad en ik heb al gezien dat ik voor de vierde keer in

een andere klas zit. Mijn beste vriendin Sienna is naar een andere school gegaan en Carissa is verhuisd, terug naar Suriname. Ik heb wel dezelfde mentor: meneer Geschiedenis.

Na het welkomstpraatje in de kantine gaat elke klas mee met zijn mentor. Mijn mentor houdt de gebruikelijke we-gaan-er-dit-jaar-weer-lekker-tegenaan speech. “Volgende week wil ik van jullie allemaal het onderwerp voor jullie profielwerkstuk hebben en over twee weken krijg ik van jullie een werkplan.”

Oké, het is nu echt officieel: de zomervakantie is voorbij. Het was voor mij de slechtste zomer ooit. Ik was van plan een bijbaantje te zoeken, leuke dingen te doen met vrienden en familie. Helaas is er helemaal niets van gekomen. Ik heb de afgelopen zes weken vooral in bed doorgebracht. 's Ochtends kostte het veel moeite om wakker te worden en mijn stijve spieren in beweging te krijgen.

Het ergste aan Pfeiffer hebben is dat niemand je begrijpt. Het lijkt alsof je gewoon een enorme aansteller bent. 'Iedereen is wel eens moe.' Er is niets wat je eraan kunt doen, behalve uitrusten. Nu mijn examenjaar is begonnen, valt er waarschijnlijk niet veel meer te rusten.

3

Ik probeer mij een weg naar het lokaal te banen over de overvolle trappen. Sommige meisjes zijn zo blij om elkaar weer te zien dat ze elkaar midden op de trap uitgebreid omhelzen en begroeten.

“Sophie, je bent echt bruin geworden!”

“Ja, ik ben in Spanje geweest. Het was zó warm.”

Voor mij is het niet erg dat het tempo daardoor langzamer wordt; ik krijg zo de kans om tussendoor uit te rusten. Ik merk dat het traplopen me veel meer energie kost dan eerst. Er ontstaat een opstopping en ik krijg de gigantische rugtas van een jongen die voor me loopt tegen mijn buik. Ik zou liever met de lift gaan. Alleen heb je daar een liftsleutel voor nodig en die krijg je pas als je een blessure hebt. Die heb ik niet, tenminste niet zichtbaar. Hoe kan ik bewijzen dat alles nu pijnlijk voor me is? Zelfs zoiets als de handdruk die ik bij binnenkomst kreeg van mevrouw Nederlands.

Meneer Geschiedenis herinnert ons eraan dat je je werkplan voor het profielwerkstuk uiterlijk volgende week maandag naar hem gemaild moet hebben. Daarna deelt hij de planners uit. Ik kijk naar de planner en zie